

[Johs. Larsen.]

og den smitsomme Kalvekastning, men takket være dansk veterinærvidenskabelig Forsknings Resultater har det været muligt at iværksætte effektive Bekæmpelsesmetoder. Kvægtuberkulosen er snart helt udryddet, og Faren for en hærgende Mund- og Klovesygesot synes afværget gennem Anvendelsen af den Smith'ske Vaccinationsmetode.

Nu er det altsaa Kalvekastningen, hvis Tilbagestrængning staar for Tur. Der er allerede opnaaet opmuntrende Resultater i isoleret beliggende Distrikter.

Det er karakteristisk for hele dette Bekæmpelsesarbejde, at Initiativet til det er udgaaet fra Landbruget selv og fra Landbrugsorganisationerne, at Lovgivningsmagtens Bidrag paa dette Omraade har været af støttende Karakter, at Love vedrørende alt dette først er blevet udformet paa det Tidspunkt, som Landbruget selv har fundet heldigt, og at Lovenes Udformning altid er sket i nøje Samklang med Landbrugets Ønsker. Jeg vil gerne understrege det værdifulde, der ligger i, at det er Borgerne selv, der er initiativtagende, og at Statens Opgave alene er den gennem Lovgivningen at støtte den allerede igangværende Udvikling.

Det foreliggende Lovforslag rummer Bestemmelser, som tager Sigte paa at hindre Smitteens Spredning og at beskytte Besætninger, der er blevet rensset for Sygdommen. Det er, kan vi sige, Hovedlinien i denne Lov. Vi lider, kan man godt sige, under Mangel paa Kendskab til Sygdommens Smitteveje, og derfor maa Lovgivningsbestemmelserne, saa længe vi gør det, blive af summarisk Karakter; vi har ikke andre Vilkaar, vi maa arbejde paa det Grundlag, vi har.

Angaaende Lovforslagets Enkeltheder vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger.

Jeg savner i Lovforslaget en Bestemmelse om Anmeldelsespligt, naar det drejer sig om ny Smitte i Besætninger. Jeg ved meget vel, at det kollektive Bekæmpelsesarbejde, som nu sættes i Gang rundt om i Landet, giver os Indseende med Sygdomsforholdene i en Række Besætninger i vort Land, men indtil videre vil mange Besætninger ikke være med i dette kollektive Bekæmpelsesarbejde, og her er det af stor Betydning, at man faar fat i nyopdukkende Tilfælde af smitsom Kalvekastning. Som det nu er, er det overladt til Besætnings-ejeren selv at afgøre, om et Kastningstilfælde i hans Besætning er af smitsom Art eller ej, og det er overladt til ham selv, naar han selv skal stille Diagnosen, saa

ogsaa at bestemme, om han skal iværksætte de Sikkerhedsforanstaltninger mod Smitte-spredning, som Loven giver Paabud om. Jeg finder, at der er en Svaghed ved Lovforslaget i dette Forhold.

Maa jeg nævne en anden Ting. Bestemmelsen i § 4 om dobbelt Hegning — det som Ordføreren for det socialdemokratiske Parti ogsaa var inde paa — vil navnlig i de sønderjyske Græsningsdistrikter stille Krav om Anvendelse af Hegnsmaterialer, og det er derfor af betydelig Interesse for Lovens Praktisering, om den højtærede Landbrugsminister kan stille i Udsigt, at Hegnsmateriale — i dette Tilfælde Pigtraad — vil være til Raadighed i en saadan Udstrækning, at Loven kan praktiseres i disse Egne.

Maa jeg pege paa en Bestemmelse, som § 5 rummer. Det drejer sig her om Tilfælde af Kastning eller Udsigt til smitsom Kastning blandt Kreaturer paa fælles Græsgange. Herom indeholder Lovforslaget den Bestemmelse, at saadanne Dyr skal isoleres, at Ejeren skal underrettes, og at han skal afhente Dyrene. Sker dette ikke inden 36 Timer, skal Græsgangens Ejer eller Bruger føre det paagældende Dyr til Slagtning. Det forekommer mig, at det er en Svaghed, at Diagnosen ogsaa her skal stilles af en Lægmand. Paa Grundlag af en saa usikkert stillet Diagnose vil det være muligt, at værdifulde Avlsdyr skal føres direkte til Slagtebanken.

Jeg vil ogsaa gerne pege paa de Bestemmelser, som Stk. 5 i § 9 rummer om Tyres Brug i Forening med kunstig Sædoverføring, og den Kontrol vedrørende Smitte-spredning fra disse Tyre, som Loven træffer Bestemmelse om. Det forekommer mig, at der i den er Udtryk og Definitioner, som kan give Anledning til Misopfattelse, og jeg finder det rigtigt at optage dem til fornyet Overvejelse.

Maa jeg endvidere nævne et Problem, som ogsaa rejser sig i de Distrikter, hvori man er ved at være færdig med den smitsomme Kalvekastning. Der er her den Bestemmelse, at Mejerierne kan beslutte, at nyinficerede Besætninger i dette Omraade kan nedslaaes med Tilskud fra Mejerierne og fra Staten. Vi kan i saadanne Tilfælde komme ud for at maatte udrydde nogle af vore allerbedste Avlsbesætninger. Det forekommer mig, at det var rigtigt at skabe en Instans, som kunde afgøre, om det var formaalstjenligt for Avlen som Helhed, at en saadan Besætning gled ud, eller ikke, og afveje disse Forhold over for hinanden. Det kendte vi, da vi bekæmpede Mund- og